

духовно. Оно, ипак, остаје само вид трагања духа који себи прибавља важност само путем спољашње форме. У класичној форми уметности је духовност основа и принцип садржине, али у битно природној и спољашњој форми, па њихова равнотежа доводи до усавршавања уметности управо у тој форми. У романтичкој форми дух долази до свести о себи укидањем потребе за непосредним чулним обликом, па његов предмет постаје оно духовно, бесконачно, субјективно и слободно.

Хегелово разматрање о прелажењу једног облика уметности у други су свакако је у уској вези са његовом тезом о пролазном карактеру уметности, будући да је и уметност *ступањ* апсолутног духа, који ће бити превладан следећим ступњем. Хегелова естетика је, као што је наглашено, у најужем смислу везана за филозофију повести, чак има и изразито повесну форму излагања. Управо кроз форму која је заправо форма филозофије повести могуће је разликовати наведене три раздобља развоја идеала у форме уметнички лепог. Посебне форме уметности су тоталитет који је претпостављао неки напредак - у смислу развоја од симболичког ка класичном и романтичком. То доводи до стварања напретка и у појединачним уметностима, уколико уметничке форме до сопственог бића долазе управо преко појединачних уметности. Подела појединачних уметности „може се извести само на основу природе уметничког дела која у тоталитету родова експлицира тоталитет оних страна и момената који се налазе у њеном властитом појму“. Свака појединачна уметност има сопствено доба цветања уметничког врхунца - и то је доба савршенства коме претходи одређено доба припремања, и након кога следи доба њеног опадања.

Према *стварној историји*, сматра Хегел, уметност се у својим почецима појављује као извештаченост и незграпност, па према томе, најстарија уметничка дела представљају „*најапстрактнију* садржину: једноставне приче у поезији, превируће теогоније, изграђене од апстрактних, непотпуно обрађених мисли, појединачне свеце у камену и дрвету итд;и приказивање је невешто, једнолично или замршено, круто, сувопарно“. Разлике на које се разлаже целокупна садржина уметности се подударaju са разликама између различитих форми уметности, како у погледу схватања, тако и у погледу приказивања. *Симболичка форма* уметности није досегла идентичност садржине и форме, него је доспела једино до њихове *сродности*, и до простог наговештавања *унутрашњег значења* у његовој *спољашњој појави*, која је спољашња не само том значењу, него и садржини коју оно треба да изрази.